

Událost – model její

Na rozdíl od starořecké filosofické tradice, která byla od počátku (a pak po celé dlouhé věky) spoluformována geometrií (resp. matematikou), je třeba nově vycházet ze zásadně odlišného modelu, který se geometrii (a matematice) vzpírá a vymyká. Geometrie pracuje se základními stavebními prvky, které vlastně pouze sestavuje a pak tyto sestavy a jejich struktury zkoumá (body, úsečky a přímky, křivky, plochy apod., stereoútvary atd.). Náš nový přístup musí pracovat s událostmi resp. s myšlenkovými modely *událostí*, které nelze pouze řadit vedle sebe, ale jimž musíme přisoudit schopnost vzájemných kontaktů, přesněji vzájemných reakcí. Událostné dění se neděje po kouskách, ale vždy celé najednou, každá aktuální fenomenální změna se nějak projevuje jak v bylosti, tak v budousti události jako celku. Zatímco v klasické geometrii zůstává trojúhelník nebo čtverec čímsi neproměnným, co nemá absolutně žádná vztah s tím, jde-li o obrazec větší nebo menší, takže nelze při zvětšování mluvit o žádném „růstu“, živé útvary sice stále podržujíc něco (a některé) ze svých „tvarů“ či „struktur“, ale sjednocení postupně se měnících struktur je zaručeno organicky, nikoli „svévolí“ nějakého operátora. (Naproti pouze geometrickým tvarům klasických geometrií dochází v některých geometriích neeuklidovských, postihujících např. proměny různých polí, k výraznému přiblížení změnám, které známe jako organické.)

(Písek, 130405-1.)